

konijnen hij pitressine inspoot, deelt hij mede hoeveel vocht hij heeft gegeven, de urineproductie en de gewichtscontrôle.

KASTEIN zegt in zijn conclusie „zonder verdere watertoegeften had dus pitressine een werking, die het ontstaan van het corvisinsult eenigermate bevorderde”, en, gelet op den volgenden regel, bedoelt hij blijkbaar hiermede te zeggen: door waterretentie. Maar deze werking van pitressine, indien aanwezig, mag dus bij deze proeven *niet* met de waterretentie in verband worden gebracht.

b) betreffende salyrgan:

KASTEIN vermeldt, sprekende over het toedienen van salyrgan aan zijn konijnen, niet, hoeveel de dieren dientengevolge méér urineerden dan gewoon. Vielen ze af in gewicht? Het is toch lang niet zeker, dat na salyrgan steeds een verhoogde diurese ontstaat. Hoe vaak werden de 2 met salyrgan ingespoten patiënten hiermede behandeld en hoe gedroeg zich de diurese? Zelfs, wanneer na de toediening van salyrgan ontwatering is gevolgd, is hiermede niet bewezen, dat daardoor de insulten verdwenen.

Zoowel WILSON en LIMBERGER (*J.A.M.A.* 101. 110—1933) als FETTERMAN en KERMIN (*J.A.M.A.* 100, 1005—1933) wijzen op de negatieve resultaten dezer therapie. WILSON en KERMIN zeggen onder andere in hun conclusie: „If a few such patients are grouped under any plan of treatment, misleading conclusions may be drawn”.

Amsterdam, 21 December 1937

F. KLEIN.

DE INHOUD VAN ONS TIJDSCHRIFT.

Ik vermoed, dat velen met mij aanstoot genomen hebben aan het artikel in het *Tijdschrift* van 18 December 1937, waarin onder de Besprekingen de Beslissing wordt medegedeeld van het Medisch Tuchtcollege in eersten aanleg te Amsterdam.

Moet het misschien dienen als afschrikwekkend middel voor de zwakke broeders?

Waarom moet een dergelijk verhaal zoo in kleuren en geuren medegedeeld worden, terwijl hetzelfde resultaat van een vonnis in wat meer gekuischte termen even nauwkeurig kort vermeld kan worden? Men behoeft toch waarlijk geen puritein te zijn om dat niet te begrijpen en ik meen dan ook ernstig daartegen te moeten protesteeren.

Santpoort, 26 December 1937.

A. DE GROOT Sr.

De Tuchtcolleges zelf kiezen de vonnissen, waarvan zij publicatiegewenscht achten. Hoewel de Tuchtcolleges zeker geen bezwaar zouden hebben tegen volledige publicatie (gelijk dit geschiedt in de *Verlagen en mededeelingen betreffende de Volksgezondheid*), maak ik korthedshalve voor het *Tijdschrift* slechts een résumé, dat echter — wil het doeltreffend zijn — de gegevens, welke voor het juiste begrip der behandelde zaak onontbeerlijk zijn, moet bevatten.

Mr. C^A. M. SCHENCK.

LEVERBEHANDELING VAN DE MOEDER EN BLOEDAFWIJKINGEN BIJ HET KIND.

De verklaring van den bloedtoestand van het kind, door VAN CREVELD en ZUIDEMA in hun casuïstische mededeeling in het nummer van 11 December geopperd, als een gevolg van intensieve behandeling van de moeder met lever kan mij weinig voldoening geven. Immers, de toegediende hoeveelheid pernaemon forte bevat, zij het in krachtige doses, slechts bestanddeelen, die naar wij aannemen, door een volwaardige voeding ook aan ons lichaam worden toegevoerd. Bovendien vormen de gevallen, waarin op leverbehandeling van de moeder bloedafwijkingen bij het kind zijn gevolgd, een minderheid tegenover die van zwangerschaps-perniciosa, waar dit niet het geval was.

Zou een beschouwing uit het omgekeerde standpunt niet eerder een verklaring kunnen geven, die aan onze opvattingen beantwoordt, namelijk indien wij den toestand van het kind als oorzaak aannemen? In de zwangerschap zien wij talrijke deficiënties ontstaan, die wij anders bij volwassenen slechts vinden na langdurig en ernstig tekort in het voedsel of van de resorptie: gebrek aan vitamine D, kalk,